

KANSALAINEN TOIMITTAJAN VALVONNASSA

Milla Kajanne *Kansalaiset kysyjinä. Yleisön kysyminen osana vuorovaikutusta television EU-keskusteluissa.* Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 2001. 289 s. + liitteet. ISBN 951-746-246-8.

Julkisen keskustelun tarpeesta ja puutteista taitetaan nykyään mieluusti peistä ilman, että itse käsitettä vaivaudutaan kovin selkeästi määrittelemään. Kun lisäksi viestintätekniiikan uudet sovellukset lupavat alati kasvavaa vastavuoroisuutta, tarvitaan konkreettista perustutkimusta, joka lisää ymmärtämystämme siitä, millaista keskustelua joukkoviestimissä todella käydään. Milla Kajanteen väitöskirja tarjoaa juuri tätä paljon kaivattua kättä pidempää julkisesta keskustelusta keskusteleville.

Kajanne on ottanut tehtäväkseen tutkia yleisön osallistumista televisio-ohjelmassa. Tutkimus on osa tutkimushanketta *Vuorovaikutus televisiokeskustelussa*, jossa on tutkittu suomalaisten ja saksalaisten televisiokeskustelujen vuorovaikutusta (ks. tarkemmin Nuolijärvi ja Tiittula 2000). Kajanteen väitöskirjan aiheenvalinta on osuva: tutkimuksen kohde on tärkeä ja ajankohtainen. Poliittisia televisiokeskusteluja on yleisestikin tutkittu Suomessa vähän (ks. kuitenkin esim. Nuolijärvi ja Tiittula 2000, Nuolijärvi 1997 ja Nylund 2000), ja vielä vähemmän on tutkittu niin sanottujen maallikkojen osallistumista keskusteluun. Kaikesta Internet-innostuksesta huolimatta televisio on edelleen keskeisin poliittista julkisuutta muotoileva tiedotusväline, jonka

oletus suuresta vastaanottavasta yleisöstä tekee siitä aivan erityisen kiinnostavan areenan tarkastella keskustelun rakenteita ja toimivuutta. Kun myös yleisön aktiivinen mukaan vetäminen on tullut yhä yleisemmäksi osaksi ohjelmantekoa, Kajanteen työ tarjoaa purtavaa niin tutkimusyhteisölle kuin ohjelmantekijöillekin.

Työn empiirisenä aineistona on kahdeksan EU-aiheista televisiokeskustelua, jotka käytiin syksyllä 1994 ennen Suomen EU-kansanäänestystä. Kiinnostuksen kohteena ovat niin sanotut yleisöjaksot, joissa ohjelmassa annetaan puheenvuoro yleisön edustajille. Analyysissa keskitytään erityisesti toimittajan ja yleisön edustajan väliseen vuorovaikutukseen, mutta tutkimus valaisee myös yleisemmin televisiokeskustelujen rakentumista ja toimittajien ennakkosuunnitelmien toteuttamista. Tavoitteena on yhtäältä kuvata sitä institutionaalista kontekstia, jossa kansalaisille tarjotaan kontrolloitu osallistumisoikeus, ja toisaalta selvittää, miten kansalaiset toimivat tässä rajatussa tilassa. Lisäksi tarkastellaan eri osallistujaroolien (esim. toimittaja, asiantuntija, maallikko) tuottamista vuorovaikutuksessa.

Työ sijoittuu pääosin keskustelunanalyysin perinteeseen, mutta tekijä asettaa it-

selleen vaativan ja tärkeän haasteen suhteuttaa tuloksiaan myös laajemmin joukkoviestinnän ja mediakulttuurin tutkimukseen. Paikoin pyrkimys sijoittaa tuloksia myös mediatutkimuksen kentälle synnyttää kiinnostavan ja hedelmällisenkin jännitteen keskustelunalyysin tiiviin rajauksen ja yhteiskunnallisen joukkoviestinnän tutkimuksen välille.

Työn rakenne on looginen ja lukijaystävällinen. Teoriataustan ja aikaisemman tutkimuksen esittely osoittaa tekijän laajaa lukeneisuutta, ja tässä osuudessa esitellään myös Suomessa vähemmän tunnettua saksankielistä tutkimusta. Vuorovaikutuksen tutkimuksen esittelyn yhteydessä pohditaan monipuolisesti esimerkiksi Goffmanin suhdetta keskustelunalyysiin. Toisessa luvussa tutkimus sijoitetaan poliittisen mediakulttuurin kehukseen. Työn pääosan muodostaa neljä lukua käsittävä empiirinen osuus. Siinä tarkastellaan aluksi yleisesti kysymistä institutionaalisen kontekstin toimintana ja sen jälkeen televisiokeskustelujen yleisöjaksojen kehystämisen tapoja. Tekijä esittää uusia ja mielenkiintoisia havaintoja muun muassa siitä, kuinka fyysisen tilan käyttö ja erilaiset artefaktit (esim. mikrofonit) pannaan palvelemaan sekä kysyjän maallikkouden että kahden EU-vaihtoehdon vastakkainasettelun luomista. Kehystyksen kuvauksen jälkeen seuraa yleisövuorojen yksityiskohtainen analyysi sekä koko yleisöjakson rakenteen kuvaus. Lopuksi otetaan erityisen tarkastelun kohteeksi tapaukset, joissa yleisön edustaja koettelee institutionaalisuuden rajoja siten, että hän ei normien mukaisesti vetäydykään saamansa yhden puheenvuoron jälkeen keskustelusta vaan jatkaa osallistumistaan kritisoidulla poliitikolta saamaansa vastauksella. Päätösluvussa tekijä kokoaa yhteen keskeiset tuloksensa ja pohtii monipuolisesti niiden yhteyttä sekä muuhun institutionaalisen keskustelun tutkimukseen että

poliittista mediakulttuuria koskevaan keskusteluun.

MITÄ YLEISÖKYSYJÄ TODELLA TEKEE?

Kajanne osoittaa työssään konkreettisesti ja kiinnostavasti, miten rajattua ja kontrolloitua keskusteluohjelmassa ääneen pääsevän yleisökysyjän toiminta on. Tulokset nostavat esiin myös toimittajan keskeisen roolin ohjelman ja sen vuorovaikutuksen säätelijänä. Kajanteen aineistossa toimittajat yllättävän — ja masentavan — usein pikemminkin pitävät yleisökysyjää kurissa ja nuhteessa kuin tarjoutuvat hänen avukseen poliitikkojen tai muiden täysivaltaisten osallistujien kohtaamisessa.

Tekijä on halunnut täydentää keskustelunalyttista viitekehystä Erving Goffmanilta poimituilla ajatuksilla muun muassa siitä, mitä ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa »todella tapahtuu». Tästä näkökulmasta yksi tutkimuksen avaintuloksista on sekä erityisen inspiroiva että ongelmallinen. Näyttää nimittäin siltä, että vaikka yleisön edustajat muodollisesti pakotetaan tekemään kysymyksiä, he itse asiassa oman kysymysvuoronsa aikana pyrkivät tekemään paljon muuta kuin vain kysymään: he tuovat esimerkiksi mukaan omia arjen kokemuksiaan, ivaavat poliitikkoja ja jopa arvostelevat toimittajan toimintaa tai koko ohjelman formaattia. Erityisen kiinnostavaksi osoittautuu yleisövuoroihin sisältyvä taustoitujakso, jonka perusteella voi päätellä, että yleisöosallistujan tavoitteena on vain harvoin aito tiedon hakeminen. Työssä nouseekin vahvasti esiin ristiriita »yleisökysymykseksi» luonnehditun vuoron ja sen osallistujille merkityksellisen funktion välillä. Tästä ristiriidasta olisi voinut avautua tutkimuksessa todella tärkeä ulottuvuus: olisi ollut kiinnostavaa yrittää ymmärtää ei vain yleisövuoron si-

säistä kulkua vaan syvällisemmin juuri sitä, mitä kansalaiset EU-keskusteluissa »todel-la» yrittivät tehdä heille annetun vuoron raivaamassa tilassa ja mitä he onnistuivat tekemään. Jos muitakin kuin kysymyspyrkimyksiä olisi nostettu selvemmin esiin, tutkimus olisi voinut tuoda vielä konkreettisempia haasteita ja näkymiä myös ohjelmatyyppin kehittämislle.

MAALLIKOT JA ASIAANTUNTIJAT JULKISUUDESSA

Myös tutkimuksen toista keskeistä teemaa — maallikon ja asiantuntijan roolien eroa — olisi ollut mahdollista kehittää pidemmälle. Nyt näiden roolien rakentamisessa näyttäisivät korostuvan eniten monet keskustelun ulkoiset puitteet, kuten keskustelijoiden sijoittaminen studioon. Maallikon aseman tuottaminen itse keskustelussa tuntuu puolestaan kiteytyvän lähinnä juuri siihen, että yleisön edustaja pakotetaan kysymään jotakin ja että toimittaja nimittää tämän vuoroa kysymykseksi. Maallikkouden määrittelyssä tyydytään siten pääosin toimittajan toimintaan, vaikka aineiston lukuisat esimerkit olisivat tarjonneet mahdollisuuksia kehittää aihetta pidemmälle. Tällaisia kehittelyn suuntia olisivat voineet olla esimerkiksi se, millä tavalla yleisöosallistajat itse pyrkivät tuomaan keskusteluun omia tiedon ja asiantuntemuksen muotojaan ja kuinka he tässä onnistuvat, sekä se, millaisena kielellisenä tekona vastaanottava poliitikko ja muut keskusteluun osallistuvat käsittelevät yleisökysyjän vuoroa.

Nyt työn empiirinen osa on rajattu niin, että analyysissa keskitytään toimittajan ja yleisön edustajan väliseen vuorovaikutukseen. Tekijä perustelee rajaustaan kohdentamisen välttämättömyydellä sekä sillä, että yleisökysyjän ja toimittajan välinen vuorovaikutus on hyvin erilaista kuin kysyjän ja poliitikon välinen sananvaihto. Rajausta on

ymmärrettävä, mutta keskusteluanalyysin näkökulmasta voi kuitenkin pitää tietynlaisena metodisena puutteena sitä, että yleisövuoroon reagoivan poliitikon vastaus ja muu aiheen jatkokäsittely jätetään systemaattisen tarkastelun ulkopuolelle. Reaktioiden käsittely olisi noudattanut paremmin sitä yleistä keskusteluanalyysin periaatetta, että seuraavan puhujan tulkinta on keskeinen, kun määritellään tietyn puheenvuoron lopullista merkitystä ja funktiota keskustelussa.

Joukkoviestinnän tutkimuksen näkökulmasta Kajanteen tutkimusta lukeva olisi myös toivonut, että eriteltyjen keskustelujen julkinen ja esityksellinen luonne olisi tuotu selvemmin esille. Tulosten pohtiminen julkisuusteorian keskeisten ajatusten ja julkisuuden kehitystä arvottavien näkemysten avulla olisi tarjonnut myös mahdollisuuksia arvioida sitä, kuinka hyvää ja kenen kannalta aineistossa käyty televisiokeskustelu oli. Vaikka työn päämääränä ei olekaan normatiivinen tarkastelu, tekijäkin toteaa päätelmissään, että myös kuvaukseen sisältyy kriittistä potentiaalia.

Keskustelujen julkisuutta korostamalla olisi myös voinut päästä eteenpäin sen ymmärtämisessä, miksi yleisön jäsenet todella tekivät sitä, mitä tekivät: todistivat, ivasivat ja niin edelleen. Kun vuorovaikutuksen yhdeksi jäseneksi — tai ainakin tutkimusasetelman tulkintojen kaukupohjaksi — olisi selvemmin oletettu myös television suuri yleisö, olisi kenties ollut helpompi ymmärtää, miksi yleisön edustajat pyrkivät taivuttamaan vuorojaan tiettyjen asioiden propagoimisen, syytösten tai pilkan suuntaan. Esimerkiksi syksyllä 1994 julkisuudessa käydystä laajemmasta keskustelusta on olemassa kosolti tutkimustietoa, ja sen painotukset olisivat olleet sellainen konteksti, joka olisi tässä vienyt eteenpäin. Nyt tämä ymmärrystyö, tulkinta ja kehittäminen jää joukkoviestinnästä kiinnostuneen lukijan

tehtäväksi. Toisaalta Kajanteen tutkimuksen arvoa tietysti lisää se, että työ antaa mahdollisuuden tällaisiin kehittäelyihin.

VASTAKKAINASETTELUJEN MONINAISUUS

Edellä kaivatut keskustelujen julkisuuden piirteet vaikuttavat myös keskusteluissa näkyviin konfrontaatioihin, joiden rakentumista Kajanteen tutkimus monipuolisesti valaisee. Television EU-keskustelut perustuvat olennaisesti kahden poliittisen näkemyksen vastakkainasetteluun. Lisäksi Kajanteen aineistossa syntyi vastakkainasettelu yleisöosallistujan ja hänen toimintaansa säätelevän toimittajan välille. Jännitteiden vakavuuden astetta kuvatessaan tekijä käyttää käsitteitä *konfrontaatio* ja *konflikti*. Paikoin näiden käsitteiden käyttö heittää myös kysymyksiä.

Työn alkuosassa käsitellään ansiokkaasti konfrontaation rakentamista poliittisten keskustelujen oleellisena osana. Myöhemmin tekijä ottaa esiin myös käsitteen konflikti, jota hän — johdonmukaisesti — käyttää kuvatessaan sitä aitoa eturistirituaa, joka syntyy mediainstituutiota edustavan toimittajan ja yleisöosallistujan välille, kun jälkimmäinen alkaa rikkoa instituution sääntöjä muun muassa käyttämällä vuoroaan muuhun kuin kysymiseen tai jatkamalla osallistumistaan annetun vuoron jälkeen. Tämän jälkeen tuntuu kuitenkin hiukan vaikeasti todistettavalta väite, että myös yleisökysyjän ja poliitikon välinen konfrontaatio muuttuu konfliktiksi silloin, kun kysyjä jatkaa osallistumistaan yhtä vuoroa pidempään. Vaikka sananvaihto usein kovenekin dialogin jatkuessa, kyse on kuitenkin edelleen samasta julkiselle näyttämölle sijoitetusta poliittisesta vastakkainasettelusta, jota voitaisiin ehkä paremmin luonnehtia poliittiseksi väittelyksi tai »konfliktiksi näyttämöllä» kuin tietyllä het-

kellä syntyväksi aidoksi intressikonfliktiksi. Sinänsä vastakkainasettelut ja niissä käytetyt kielelliset keinot näyttävät niin kiinnostavalta analyysin kohteelta poliittisessa keskustelussa, että tämänkin alueen syventämistä voisi toivoa jatkotutkimukselta.

MONITETEISYYDEN HAASTEET

Kajanne on tarttunut rohkeasti tutkimustehtävään, jollaiset ovat tätä nykyä melko tavallisia esimerkiksi institutionaalisen vuorovaikutuksen tutkimuksen alueella (vrt. esim. Ruusuvuori ym. 2001): hän on pyrkinyt yhdistämään kahden tai oikeastaan kolmenkin tutkimusperinteen — keskustelunanalyysin, kielitieteen ja yhteiskunnallisen joukkoviestinnän tutkimuksen — näkökulmia. Tutkimusasetelman monimuotoisuutta lisää vielä se, että tekijä täydentää näitä perinteitä usein lisänäkökulmilla: esimerkiksi keskustelunanalyysia Goffmanin vuorovaikutuksen sosiologialla sekä perinteistä syntaktis-semanttista kielellistä analyysia muun muassa argumentaatioanalyysilla (esim. Kakkuri-Knuutila 1998) ja kriittisen diskurssianalyysin (esim. Fairclough 1997) käsitteillä. Myös käsiteltävien ilmiöiden valikoima on laaja: analyysin ja pohdinnan kohteet ulottuvat yleisökysymysten kieliopillisesta muodosta toimittajan interventioita koskeviin sääntöihin ja yleisöjakson vuorottelun kaavioista kansalaisjournalismin teemoihin.

Kuten usein muulloinkin, monitieteisyttä voi tässäkin työssä pitää sekä vahvuutena että riskinä: työ nostaa esiin lukuisia uusia ja haastavia kysymyksiä, mutta riskinä on se, että — kuten tekijä itsekin toteaa — yhden tutkijan on vaikea venyä, ehtiä ja osata kaikkea. Vahvuuksiin kuuluvat työn monet mielenkiintoiset tulokset, jotka pääosin perustuvat keskustelunanalyysin perinteen mukaiseen yksityiskohtai-

seen ja läpinäkyvään aineiston tarkasteluun mutta joita lisäksi suhteutetaan mediainstituution vaatimuksiin. Analyysien avulla tutkija osoittaa esimerkiksi, missä asioissa ja miten toimittaja voi ohjailta yleisökysyjää (mm. vuoron pituus, kysymyksen muoto ja paikka, vuoron rajausta) tai millä tavoin toimittaja voi huolehtia oman agendansa toteutumisesta. Analyysi paljastaa myös sekä yleisöjakson normaalit vuorottelusäännöt että tapoja, joilla näitä sääntöjä voidaan rikkoa. Tekijä jakaa vuorottelusäännöt rakenteellisiin ja sisällöllisiin ja toteaa, että sisällölliset säännöt ovat rakenteellisia väljemmät, eli yleisökysyjän on helpompi koetella instituution rajoja vuoronsa sisällöllä kuin yrittää saada lisävuoroja. Tätä väljyyttä kysyjät käyttävätkin hyväkseen.

Aineiston esimerkkien perusteella syntyy kuva, että yleisövuorot ovat sisäisesti hyvin erilaisia. Tämän variaation käsittelyä olisikin voinut vielä syventää, niin että tarkastelu olisi tuonut esiin kaikkia niitä osallistumismahdollisuuksia, joita yleisövuoro tarjoaa. Vuoron tehtävien kokoava tarkastelu jää ehkä sivuun siksi, että tekijä tuntuu asettavan rakenteen ja muodon etusijalle ja varovan sekä sisältöjen että ilmausten funktioiden käsittelyä. Aina ei ole tosin aivan selvää, tarkoitetaanko sisällöllillä puheenaiteita vai merkityksiä yleensä, mutta esimerkiksi yleisövuorojen kysymysosoiden sinänsä ansiokas kielipillinen analyysi jää hiukan irralliseksi, kun kysymysten muotoa ja funktiota ei kokoavasti suhteuteta vuoron muihin aineksiin ja niiden vuorovaiikutustehtäviin. Tekijä kyllä toteaa lyhyesti koosteessaan, että varsinaiseksi kysymykseksi tulkittu osio näyttää olevan vain yksi morfosyntaktinen — ja nimenomaan toimittajalle kelpaava — keino hoitaa yleisövuoron vuorovaiikutustehtäviä (esimerkiksi omien mielipiteiden esittämistä ja suureen yleisöön vaikuttamista), mutta tämä kiinnostava tulos jää vähän huonosti mark-

kinoiduksi. Kielipillisten muotojen, vuorovaiikutuksessa luotujen merkitysten sekä laajempien mediatutkimuksen kannalta kiinnostavien ilmiöiden yhteensovittaminen ei siis välttämättä ole mitenkään yksinkertaista, mutta lopputulos osoittaa, että tällainen yhdistelmä voi olla myös uusia näkökulmia avaava ja inspiroiva.

Milla Kajanteen tutkimus on Mats Nylundin väitöskirjan ohella toinen Suomesa julkaistu väitöskirja, joka käsittelee poliittisten televisiokeskustelujen vuorovaiikutusta. Tutkimus on erittäin tervetullut, ja siitä nousee runsaasti jatkotutkimuksen mahdollisuuksia sekä keskusteluanalyysin että joukkoviestinnän tutkimuksen näkökulmasta. Mediatutkijalle työn pohjalta herää monia kysymyksiä tutkitun aineiston historiallisista, teoreettisista ja poliittis-kulttuurisista konteksteista. Vaikka työn aineistot ovat journalismin kehityksen kannalta jo hiukan vanhoja, ne ovat aiheeltaan niin historiallisia, että yksityiskohtaisinkin episodeihin tuntuu kiinnostavalta palata ja paneutua. Nykyinen journalismin »keskustelevuuden» vaatimus puolestaan tarjoaa työn analyyseille hyvin ajankohtaisen yhteyden, minkä vuoksi myös toimittajien soisi tarttuvan tähän tutkimukseen. ■

HELENA KANGASHARJU
Kielten ja viestinnän laitos
Helsingin kaupunkorkeakoulu
PL 1210

00101 Helsinki

Sähköposti: helena.kangasharju@hkkk.fi

RISTO KUNELIUS
Tiedotusopin laitos
33014 Tampereen yliopisto
Sähköposti: tiriku@uta.fi

LÄHTEET

- FAIRCLOUGH, NORMAN 1997: *Miten media puhuu*. Suom. Virpi Blom ja Kaarina Hazard. Tampere: Vastapaino.
- KAKKURI-KNUUTTILA, MARJA-LIISA (toim.) 1998: *Argumentti ja kritiikki. Lukemisen, keskustelun ja vakuuttamisen taidot*. Helsinki: Gaudeamus.
- NUOLIJÄRVI, PIRKKO – TIITTULA, LIISA 2000: *Televisiokeskustelun näyttämöllä. Televisioinstitutionaalisuus suomalaisessa ja saksalaisessa keskustelukulttuurissa*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.
- NUOLIJÄRVI, PIRKKO 1997: Poliitikko televisiokeskustelujen osallistujana. – M. Mälkiä & J. Stenvall (toim.), *Kielen vallassa. Näkökulmia politiikan, uskonnon ja julkishallinnon kieleen* s. 119–132. Tampere: Tampere University Press.
- NYLUND, MATS 2000: *Iscensatt interaktion. Strukturer och strategier i politiska mediesamtal*. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.
- RUUSUVUORI, JOHANNA – HAAKANA, MARKKU – RAEVAARA, LIISA (toim.) 2001: *Institutionaalinen vuorovaikutus. Keskusteluanalyttisiä tutkimuksia*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura.

TUNNEVERBIT ASKARRUTTAVAT

Mari Siiroinen *Kuka pelkää ja ketä pelottaa? Nykysuomen tunneverbien kielioppia ja semantiikka*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura 2001. 223 s. + liite. ISBN 951-746-315-4.

Mari Siiroisen väitöskirjatutkimuksen aiheena ovat suomen kielen tunneverbien kielioppilliset ja semanttiset ominaisuudet. Tässä merkityskentässä kiinnittävät huomiota toisiinsa morfologisessa johtosuhteessa olevien verbien parit ja sarjat kuten *pelästyä* : *pelätä* : *pelottaa* ja erityisesti tunnekausatiivien nimellä tunnettu tyyppi *Minua pelottaa*, jossa ensisijainen lauseenjäsen on objekti eikä subjektia välttämättä ole lainkaan mukana. Siiroinen tarkastelee verbejä ennen muuta siltä kannalta, miten niiden argumentit, kokija ja ärsyke, ilmenevät lauseessa. Argumenttirakenteen tutkimus, joka on pitkään ollut eri kielioppiteorioiden yhtenä kulmakivenä, lähtee tyyppillisesti ajatuksesta, että lauseen ydinrakente tuotetaan eli projisoidaan verbistä ja siitä, mitä verbi »tietää» argumenteistaan, toisin sanoen sen valenssista. On paljon kirjallisuutta, jossa yritetään luoda yleistyksiä siitä, mikä kielille on tässä suhteessa yhteis-

tä ja missä ovat vaihtelun rajat. Tunneverbit tarjoavatkin tässä suhteessa tyyppilliset enemmän pohdittavaa kuin prototyyppiset teko-verbet. Siiroinen lähestyy asiaa niin sanottujen funktionaalisten suuntausten mukaisesti kiinnittämällä huomiota myös siihen, miten argumentit tosiasiasa esiintyvät tekstissä.

Tutkimuksen aihe on varsin tiukasti rajattu, ja rajaus on kompromissi kielioppi- ja merkityslähtöisyyden välillä. Siiroinen käsittelee verbejä, ei yleensä tunteen ilmauksia — ei sitä, »millaisia kielellisiä ilmaisu-keinoja tunteista puhumiseen on olemassa» (s. 13) tai millaisin lauserakentein tunnekokemuksia kuvataan. Hän ei esimerkiksi kartoita tunneverbien suhdetta paikallissijaisiin tilanilmauksiin kuten *olla hämillään* tai *ihmeissään* eikä näiden kahden suhdetta partisiippiin sisältäviin kopulalauseisiin kuten *olla hämmästynyt* tai *liikuttunut*, saati sitten tunnetta ilmaisevia idiomeja. Käsitel-